

BOGOLJUB V TUJINI

264571

tev. 12., Leto II. VERSKI TEDNIK Nedelja, 21. septembra 1947.

BOG JE NESKONČNO ZVEST

Ali veste, zakaj je danes življenje na zemlji tako težko, tako neznosno? Zato, ker ljudje ne poznajo zvestobe. Danih besed ne držimo. Svojih obljub ne izpolnjujemo. Prisega nam niso nič več svete. Otroci nič več ne poznajo zvestobe do staršev, starši ne do otrok. Zakonski možje niso zvesti ženam, žene ne možem, čeprav so pred oltarjem prisegli zvestobo do smrti. Zaradi nezvestobe do Boga, do Cerkve, množice tonejo v brezboštvo in nečistosti. V veliki nevarnosti so, da se bodo pogubili. Zares, ljudje smo tako radi nezvesti; eden pa je, ki ni bil, ki tudi nikoli ne bo nezvest, to je Bog. "Vedi, da je Gospod, Tvoj Bog, močni in zvesti Bog," govori sveti Duh že v stari zavezi.

1.) Mi ljudje radi veliko govorimo, se sklicujemo na dane, častne besede; tako radi tudi veliko obetamo in obljublamo, celo prisegamo. Kadar je treba častno besedo držati, obljubo in prisego izpolniti, pa večkrat odpovemo. Vsa mogoča in nemogoča opravičila naštevamo, vse mogoče razloge iščemo, da bi oprali svojo nezvestobo. Bog pa je neskončno zvest, vedno zvest svojim besedam in obljubam. Že v raju je Bog obljubil Odrešenika. Očaki in preroki so to veliko božjo obljubo izvoljenemu ljudstvu klicali v spomin. Jasi so se dopolnili. Odrešenik je prišel na svet in dal človeštvu božje, nadnaravno življenje v obilni meri. Prelil je svojo kri za ves človeški rod. Dal nam je odrešenje. Bog je izpolnil svojo obljubo.

Kristus je obljubil apostolom, da bo postavil zakrament svetega Rešnjega Telesa. Pri zadnji večerji je to veliko obljubo izpolnil. Pod podobo kruha in vina je ostal med nami do konca sveta. V dušno hrano se nam daje, vsak dan se za nas daruje. Pred vnebohodom je Gospod napovedal, da bo poslal svetega Duha. Svojo obljubo je natančno izpolnil. Deseti dan po njegovem vnebohodu je prišel sveti Duh na apostole in jih s svojimi darovi pripravil na apostolsko delo. Zato pravi sveti Pavel o Bogu: "Zvest je On, ki je dal obljubo."

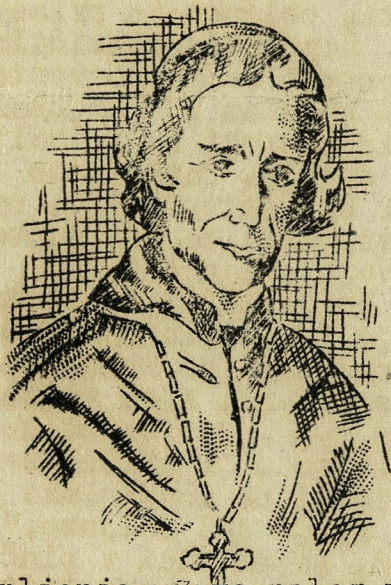
2.) Bog pa ni zvest samo v obljubah, ampak tudi v plačilu in kazni. V svetem pismu stare zaveze govori Bog po preroku Izaiju: "Ali more pozabiti mati svojega otroka? In če tudi bi ga pozabila, jaz te ne bom pozabil." Vsem tistim, ki vanj verujejo, vanj trdno upajo in ga zvesto ljubijo, je Bog zvest. Vodi jih, tolaži, jih podpira s svojo milostjo, jim deli pomoč v težavah in v trpljenju. Za zvestobo v življenju pa je Bog vsem pripravil krasno plačilo - večno življenje. V čem je večno življenje? Gledali, uživali bomo Boga. "Bog bo obrisal vse solze z njih oči in smrti ne bo več, tudi ne bo več žalovanja, ne vpitja, ne bolečine" pravi sveti Janez v skrivnem razodetju. Rešeni bomo vsakega trpljenja, žalosti in bridkosti. Bog sam bo naše - čez vse mere veliko plačilo. V neskončno zvestega Boga je upal sv. Pavel v svojem trpljenju. Iz ječe je pisal, da mu je pripravljena krona pravice, ki mu jo bo dal Gospod, pravični Sodnik, toda ne samo njemu, ampak vsem, ki njega ljubijo, vsem, ki so njemu zvesti. O plačilu, ki ga daje Bog tistim, ki so mu zvesti, je zapisal sv. Pavel: "Oko ni videlo, uho ni slišalo in

v nobeno srce ni prišlo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo."

Kako je z našo zvestobo do Boga? Kako spoštujemo in izpolnjujemo voljo božjo tudi tukaj v begunstvu? Ne pozabimo, da je Bog tudi neskončno pravičen; zato je zvest tudi v kazni. Večno plačilo in večno kazen ima Bog v svojih rokah. Kar bomo zaslužili, to nam bo dal. Če nočemo moliti, če skrunimo Gospodove dni z ne-potrebnim hlapčevskim delom, s pijančevanjem, z nečistostjo, z nezvestobo v zakonu, s preveliko navezanostjo na zaklade tega sveta, izzivamo Boga, naj nas kaznuje. Zato bodimo zvesti Bogu, Cerkvi, narodu tudi v begunstvu, da bomo tudi mi dosegli krono pravice. Če ostanemo zvesti Bogu, kljub vsem vabam greha, kljub vsem preizkušnjam, bo gotovo ostal tudi Bog nam zvest. In potem bomo lahko mirno prenesli vse, tudi najtežje preizkušnje v zavesti: Tisti, ki vodi mene in vodi usodo narodov je Bog in ta je zvest, ta nas ne bo zapustil, ampak vodil tako, da bo čisto gotovo v naše dobro.

OB STODETDESETLETNICI BARAGOVIGA ROJSTVA

1797 - 1947.

Letos mineva 150 let odkar je bil rojen Friderik Baraga, poleg Slomška naš prvi svetniški kandidat.

Bil je sicer graščinskega rodu, a mladega Friderika in njegovi dve sestri sta skrbna oče in mati tako vzgajala, da jih mladost v malolaški in kasneje tr-banjski graščini ni prav nič pomehkužila. Vedela sta, da so dobro vzgojeni otroci najboljše naložen kapital.

Friderika so dali v Ljubljano, kjer je dovršil gimnazijsko in licejsko, nato pa se je odpravil na Dunaj študirat pravo, kar bi mu kot bodočemu graščaku koristilo. Tudi nevesto si je bil že izbral.

Toda človek obrača, Bog pa obrne. Dobro se je Baraga zavedal, da mora vzpo-redno z večjo umsko izobrazbo iti tudi večja verska poučenost in globlje duhovno

življenje. Zato poleg vestnega študija tudi verskega življenja ni zanemarjal. Pod vodstvom duhovnega vodnika sv. Klementa Dvoraka pa je še hitreje napredoval na poti popolnosti. Spoznal je, da je le eno potrebno: rešiti svojo dušo in čim več storiti za rešitev duš drugih. Kar je Baraga spoznal za pravilno, tega se je oklenil z vso ljubeznijo in z vso doslednostjo. Po doktoratu iz prava se je odpovedal nevesti in graščini in vstopil v bogoslovje, da bi tako lažje živel in čim več storil za Boga in duše.

V Šmartinu pri Kranju in v Metliki je tako goreče kaplanoval, da si je kmalu osvojil srca faranov. Toda ni mu bilo za to, da bi njega ljubili, zato je lepo obračal njihovo naklonjenost na Boga. Fara je postala za njegovo apostolsko srce premajhna. Zato je pisal tudi nabožne knjige, in molitvenik "Dušna paša" je še danes drag mnogim slovenskim vernikom. Zlasti pa je pospeševal češčenje svetega Rešnjega Telesa in Matere božje. Da bi obe pobožnosti še bolj razširil, je ustanovil posebne verske družbe, ki pa so bile takrat nezaželeni cesarki oblasti in janzenistično usmerjeni du-

hovščini. Zato so ga nekateri janzenistični duhovniki pred škofom oblatili in dosegli, da je moral Baraga prenehati s svojim načinom dušnopastirskega dela. Ponižno se je uklonil, a ni še dobil miru.

BARAGA GRE V MISIJONE.

Prav v tistih težkih mesecih pa je dobil sporočilo o žalostnem stanju misijonov med severoameriškimi Indijanci in velikem pomanjkanju duhovščine tudi med belimi priseljenci. Poročilo se je zaključilo z iskrenim vabilom duhovnikom, naj gredo nekateri v misijone. Baraga je v tem videl božjo voljo, in tako je bil pripravljen postati misijonar. Ko je uredil vse potrebno z ljubljanskim in cincinnatskim škofom, je 1830. zapustil domovino.

Kako čudna so božja pota, kako čudovito je Bog Baraga pripravil in vodil na veliko misijonsko polje. Najprej mu je vzel starše, nato mu je dal milost, da se je mogel odpovedati nevesti in graščini. Dal mu je spoznati, da mu nekateri jeziki, ki se jih je več učil, ne bodo koristili v duhovniškem poklicu, in tudi ne slikarstvo, ki se mu je tako priljubilo, in Baraga se je odrekel vsemu temu. Kot goreč dušni pastir v domovini si je pridobil mnogo tudi v misijonih potrebnih zmožnosti in sredi preganjanja in trpljenja se je utrdil v duhovnem življenju in v nesebični službi Bogu in bližnjemu. Nerazumevanj in nasprotovanj ga je čakalo mnogo tudi v misijonih in prav ta nasprotovanja so mu olajšala njegovo žrtev - zapustiti domovino.

Tako se je Baraga po božjem vodstvu polagoma ločil od vsega, kar bi ga kot apostola v bodoče oviralo pri izpolnjevanju nalog od Boga mu namenjenih. Odslej je živel le za Boga in Cerkev, ki jo je razširil po obširnih predelih okrog velikih severnoameriških jezer. Tam med otavanskimi in očipvejskimi Indijanci in med belimi priseljenci je našel svojo novo domovino, svoje nove brate in sestre. Zanje je delal, trpel, molil, dasi tudi domovine ni pozabil.

Le Bog ve, koliko je trpel, ko je potoval po ogromnem misijonu in oznanjal evangelij indijanskim rodovom. Mnogokrat se je po več dni pehal na krpljih skozi zasnežene gozdove in zamete ali potoval po pokajočem in lomčnem se ledu zamrzlih jezer in rek, v strašnem mrazu, da mu je led nel znoj. Zopet drugič so lahkotni indijanski čolničeki premetavali razburkani valovi velikih jezer, ki niso nič manjša kot polovica Jadranskega morja. Ko pa se je ves utrujen vrnil na misijonsko postajo, ga tam ni čakalo udobno stanovanje. Skrbel je zelo, da je imel Jezus lepo, čeprav skromno cerkvičico, sam pa je bil zadovoljen z borno izbico, ki ga je pa le za silo varovala burje, snega in dežja. Tudi postreči si je moral sam, saj je bil večkrat obenem misijonar, učitelj, cerkovnik, tesar, mizar in kuhar obenem. Vrh tega si je še sam nalagal žrtve. Mesa 17 let pred smrtjo - torej tudi kot škof - ni pokusil. Dolgo časa mu je bil vsakdanja hrana krompir v oblicah, ko bi vendar za take napore potreboval vse drugačno hrano. Alkohol se je popolnoma odpovedal kmalu po prihodu med Indijance, čeprav bi mu požirek žganja ali ruma vsaj za trenotek pognal kri po odrvenelih in premrlih udih. To si je naložil v zadoščenje za grehe pijančevanja in drugih žalostnih posledic uživanja "ognjene vode", ki je Indijance ugonabljal bolj kot orožje. Dati jim je hotel s tem tudi dober zgled. Z vsemi načini se je trudil za abstinenco svojih rdečkožjih otrok in se boril proti brezvestnemu izkoriščanju od strani belih naseljencev: v pijanosti so indijanski poglavarji prodali trgovcem za sodček ruma cele pokrajine. Učil je Indijance tudi poljedelstva, hoteč jih s tem pripraviti do obdelovanja zemlje, ki bi jo na ta način lažje zase ohranili in branili pred grabežljivimi tujci.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 9

Slavil te bom, Gospod, iz vsega svojega srca,
oznanjal bom vsa Tvoja čudovita dela.
Veselil in radoval se bom ob Tebi
prepeval bom Tvojemu imenu, Najvišji!
Zakaj moji sovražniki so izginili,
pred Tvojim obličjem so na tla popadali
in ni jih več. -

Zakaj razsodil si mi mojo pravdo,
sedel si na svoj prestol kot pravičen sodnik.
Trdo si pograjal ljudstva, brezbožnike uničil,
njih imena izbrisal za vselej.
Sovražniki so onemogli, za vselej so uničeni,
njihova mesta si razdejal: spomin nanje je minil.-

Gospod pa bo sedel na veke na prestolu
trdno si je postavil stol, na katerem sedi.
In sodil bo vso zemljo po pravici,
prisojal ljudstvu to, kar je prav.
Gospod bo zavetje zatiranemu,
ugodno zatočišče ob času stiske.
Upali bodo vate vsi, ki Te poznajo,
zakaj Ti, Gospod, ne zapuščaš njih, ki te iščejo.

Prepevajte Gospodu, ki prebiva na Sionu,
razglašajte med ljudstvo njegova dela.
Zakaj spomnil se je revežev On, ki prelito kri maščuje,
njihovega vpitja ni preslišal.
Usmili se me, Gospod: glej bridkost,
ki jo trpim od svojih sovražnikov,
Ti, ki me otemaš izpred vrat smrti,
da bi Ti prepeval hvalnice
pri vratih sionske hčere
in se radoval tvoje pomoči...-

Pogreznili so se narodi v jamo, ki so jo skopali,
v zanjko, ki so jo nastavili, se je vjela njihova noga,
Razodel se je Gospod, razsodil je,
zaplol se je grešnik v to, kar so stkale njegove lastne
roke. -

Izginejo naj grešniki pod zemljo,
tja naj se zgube vsa ljudstva, ki pozabljajo Boga!
Uhožec pa ne bo pozabljen na veke,
zaupanje revežev ne bo nikoli zastonj.
Vstani, Gospod, človek naj ne zmaga;
predte naj pridejo narodi k sodbi.
S strahom jih prešini, Gospod;
naj vedo narodi, da so le ljudje. -

Gospod, zakaj stojiš ob strani,
se skrivaš ob času stiske,
ko se ošabno dviga brezbožneš in je revež zatiran;
ker ga grabijo zvijače, ki si jih je oni izmislil? -

Zakaj grešnik se baha s svojimi strastmi,
ko ropa, preklinja, Gospoda sramoti.
Brezbožnež govori v silnem napuhu: "Ne bo se maščeval,
saj ga ni - Boga", vse njegove misli za tem gredo.
Vedno so srečna njegova pota,
a njegove misli so čisto druge kot tvoje sodbe;
vse svoje nasprotnike zaničuje.
Sam pri sebi govori: "Nihče me ne premakne:
še v svojih potomcih ne bom nesrečen."
Njegova usta so polna kletev, zvijač in prevar,
izpod njegovega jezika izvira nasilje in zatiranje.
Sedi v zasedah blizu vasi,
na skrivnem nedolžnega mori;
njegove oči oprezujejo za ubogim.
V temi preži kot lev iz svojega brloga,
gleda, kako bi zgrabil reveža:
zgrabi ga in zavleče v svojo mrežo.
Čisto sključi se, na tleh čepi,
vsled njegovega nasilja ubožci padajo.
V svojem srcu govori: "Bog pozablja,
proč obrača svoj obraz, nič ne vidi." -

Vstani, Gospod, dvigni svojo roko!
Nikar ubožcev ne pozabljaš!
Zakaj bi brezbožnež zaničeval Boga
govoreč sam pri sebi: "Ne bo kaznoval"?
Saj Ti vendar vidiš: Ti veš za trud in bridkost,
da ju na svoje dlani polagaš.
Tebi se izroča ubogi,
siroti si Ti rešitelj!
Steri silno roko grešnemu nasilniku:
kaznoval ga boš zavoljo hudobije in ne bo obstal.-

Gospod kraljuje na vekov veke,
brezbožna ljudstva bodo izginila z njegove zemlje.
Slišal si silne želje ubožcev, o Gospod,
okrepil si jim srce, uslišal si jih,
da boš branil pravico sirote in stiskanega,
da v prihodnje ne bo več povzročal strahu posvetnjak. -

BRATOM IN SEŠRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI

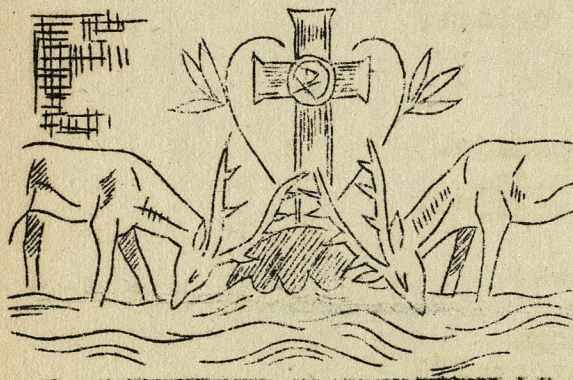
Gotovo je najbolj moreča skrb, ki vas teži, kaj bo prinesla
prihodnost. Nič se ne vidi naprej, niti enega svetlega žarka še ni.
Da, čisto res, dragi bratje in sestre čisto nič se ne vidi naprej
s človeškimi očmi. Za par dni morda še uganemo, za več pa popolnoma
odpove človeška pamet. Pa nič zato. Mi lahko z zaupanjem gledamo v
temo. Saj vemo, da tudi ta tema, ki nam zakriva bodočnost, ni tako
temna, da bi je nobeno oko ne prodrlo. Božje oko vidi vse. Pred
njim je kot na dlani ves čas od prve ure na svetu pa tje do sodnega
dneva. Niti enega malenkostnega, najbolj nepomembnega dogodka ni,
ki bi ga Bog ne opazil, za katerega se ne bi zanimal in katerega

ne bi upeljal v svoje božje načrte. Saj niti las ne pade s človekove glave brez vednosti božje.

Pa ne samo to, da Bog ve za vse to. Bog je tudi popoln gospodar nad vsem. Vse se mora ukloniti božji volji in vse se bo izteklo tako, kot je Njegova najsvetejša volja. Ta Bog pa je naš Oče, ki mu je največja skrb naše dobro. Zato naj te, dragi brat in sestra, nič ne skrbi, kaj bo jutri. Samo to bo, kar bo hotel tvoj dobri Oče v tvoje dobro. Res moramo storiti vse, kar je v naših močeh za svoje varstvo, lepo živeti po postavah božjih, potem pa druge skrbi in težave preložimo na rame neskončne Previdnosti božje, pa bomo dvakrat lažje nosili svoj begunski križ. Kadar se bo Bogu zdelo zadosti, bo končal po svoje, pa naj bo za neverni svet pre-zgodaj ali prepozno, naj jim bo Njegov način všeč ali ne.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Delo Sv. Duha v Cerkvi.

Na prvo binkoštno jutro se je Sv. Duh veličastno razodel. V dvorani zadnje večerje je bilo. Apostoli in učenci so bili zbrani vsi skupaj, bojazljivi in sebični. Na veliki četrtek ponoči so zapustili svojega Učenika. Upali so bili, da bodo dobili prve sedeže v zemeljskem kraljestvu, ki ga bo ustanovil Učenik. Ker pa so sovražniki ugrabili Kristusa, je bilo njihovo upanje zgubljeno.

"In nastal je nagloma z neba šum, kakor prihajajočega silnega vetra, in je napolnil vso hišo, kjer so sedeli. Prikazali so se jim jeziki kakor plameni in se porazdelili ter obstali nad slehernim po eden. In napolnjeni so bili vsi s Sv. Duhom in so začeli govoriti v drugih jezikih, kakor jim je dajal Duh izgovarjati." (AD 2,2-4).

V enem trenutku so bili popolnoma spremenjeni. Vse so razumeli. Nič več niso bili bojazljivi. Pripravljeni so bili za-dostiti za greh malodušnosti in bojazljivosti. Vse to je bilo delo Sv. Duha.

V prvih dneh krščanstva je bilo delo Sv. Duha izredno in bolj vidno kakor v današnjem času. Sv. Duh je prihajal vidno nad tiste, ki so bili krščeni. Številne je napolnil tudi z izrednimi darovi: z darom čudežev, darom prerokovanja, darom jezikov in drugimi izrednimi prednostmi, da so vsi lahko videli, da je Cerkev res božje delo Jezusa Kristusa. Sv. Gregor to zelo lepo pojasnjuje:

Kadar vsadimo veliko drevo, ki se še ni vkoreninilo, ga vsak dan močno zalivamo. Kakor hitro pa se je drevo ukoreninilo, prenehamo s tem delom. Dokler se Cerkev ni ukoreninila, so bile potrebne take posebne ugodnosti. Danes je Cerkev močna in utrjena in ima svojo zgodovino, tako da je lahko vsakemu vidna brez izrednih prednosti. Kadar pa Bog hoče, daje Cerkvi tudi v današnjih časih izredne milosti.

Toda Sv.Duh še vedno deluje v Cerkvi, čeprav njegovo delovanje ni tako vidno. Še danes prižiga v srcih papežev in velikih apostolov močan ogenj, gorečo željo razširiti božje kraljestvo do vseh mej zemlje. Skozi vsa stoletja, koncil za koncilom (koncil = cerkveni zbor) osvetljuje razodeti nauk, ki hrani vernike in jih utrjuje v zvestobi in gorečnosti. "On vas bo učil popolne resnice", je obljubil Kristus. Vse dobrodelne ustanove Cerkve skozi vsa stoletja so nastajale pod njegovim vplivom. In da bi vzdrževal dejavnost tega velikega Telesa (Cerkve), da bi preprečil, da ne bi zapadlo v vsakdanjost, ki bi povzročala njegovo propast, je v vseh dobah močno deloval in deluje še danes. Zadnja desetletja smo zopet čutili njegov dih: evharistično gibanje, liturgično gibanje, smisel za organizirano žrtvovanje, misijonsko gibanje, Katoliška akcija, dobrodelnost in velike socialne okrožnice zadnjih papežev. Ne smemo tudi prezreti znamenitih govorov sedanjega sv. očeta, ki vzbujajo pozornost po katoliškem in nekatoliškem svetu. Tudi gorečnost vernikov v preganjanju in omejevanju verske svobode, je delo Sv.Duha. Sv.Duh tudi danes oživlja Cerkev in njene ude.

+ + +

=

OB 25 LETNICI USTANOVITVE KATOLIŠKE AKCIJE

je 8. septembra 1947 papež govoril pred 100.000 katoličani zbranimi iz vse Italije. V govoru se je med drugim dotaknil tudi nedeljskega počitka. Z vso resnostjo je poudaril, da morajo nedelje in prazniki zopet postati dnevi Gospodovi, dnevi počitka, dnevi veselja družinske skupnosti. Papež je svaril ljudi, naj iz nedelje ne delajo dneva za greh! Nedelja ne sme biti dan grešnih užitkov in najgršne nenravnosti, ki se goji v čtivu, na odru itd. Končni uspeh boja med vero in nevero je odvisen od tega, kako posvečuje človeštvo nedeljo.

PIJ XII. PREZIDENTU TRUMANU. Pred kratkim je sprejel Pij XII. osebnega Trumanovega odposlanca v avdi-jenco. Predsednik velesile se obrača na Kristusovega namestnika na zemlji. Sedanji sv. oče je dobil ugled v svetu s svojimi pismi, nagovori in radijskimi govori. Že za božič 1939. leta je načrtoval osnovo pravičnega miru. Znana je njegova božična poslanica 1942., v kateri je podal osnovne pravice osebnosti: vsak človek ima pravico do telesnega in duševnega razvoja, pravico življenja po veri.

do družinskega življenja in do dela, do proste izbire poklica, do uporabe svoje lastnine, ki jo omejujejo socialne dolžnosti. Veličino svojega poslanstva pa je pokazal za božič 1945., ko je velesile spomnil, da je nравnost predpogoj pravičnega miru. Predsednik Truman v svojem pismu omenja, da more pravični mir sloneti samo na krščanskih načelih. Pij XII. mu odgovarja tako: "Kakor hitro država izključi Boga, se oprime vira prava, ki izvira samo iz človekove osebe; tako je človek potisnjen na stopnjo sužnja, katerega bo mogla izkoristiti za sebične namene katerakoli skupina, ki si hoče zagotoviti moč. To pomeni prevrat in zgodovina dokazuje razločno vsem, ki morejo jasno gledati, da je neizogibna posledica takega prevrata vojska."

NAD POL MILIJONA VERNIKOV PRI
PROCESIJI V BUDAPEŠTI!

Na Ogrskem obhajajo vsako leto 20.
avgusta spomin svojega zaščitnika

sv. Štefana, prvega kralja Ogrske. Ta dan se vrše velike slovesnosti. Središče vseh slovesnosti je "procesija sv. Štefana". Letos se je udeležilo te procesije v glavnem mestu Budapešti nad pol milijona ljudi, t.j. več kakor polovico prebivalcev mesta.

LUČ NA DOTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

Nalahno ji zašepeče Krištof na ušesa: "Pusti to, dragi otrok, kaj govoriš o trpljenju! Ali ga ni mar sladila ljubezen? Ali je ljubezen kje brez trpljenja? - Saj je ljubezen brez trpljenja kot pokrajina brez gora, ki je samo na pol tako lepa kot bi sicer bila."

"Pa zločinec sem ti rekla", je zajokala.

"Nehaj, draga," jo miri Krištof "saj je moralo biti tako, da me niti najljubše bitje ni spoznalo, da je bila moja žrtev popolna. To mojo žrtev je Bog uslišal in mi podaril najlepšo uro mojega življenja, ko sem spet dobil tebe."

V tem zaupnem pogovoru sta obe mladi duši pozabili čisto na dogodke zadnjih ur. Nista slutila niti malo, da so Švedi na gradu razbili vrata in preiskali vse koticke, da bi dekleta našli. Potem so šli v vas in tam preiskali vsak kot, da bi našli papistično čarovnico. Na gradu pa je medtem knez iskal svojega otroka po vseh kletah in čumnatah. Nosil je s seboj Marijino podobo in prosil:

"Varuj njeno čast, varuj njeno čast!"

Na vasi postajajo ljudje in tožijo in vijejo roke proti tihemu nebu. Preko streh se razlega glas navčkov... Kaj se je spet zgodilo...? S sabljami so spet Švedi posekali neko dekle... Dekleta begajo sem in tja in iščejo zavetja.

V leseni koči ob jezeru pa sedita dva, ki sta se pravkar našla naslonjena drug na drugega. Rože svoje ljubezni spletata v venec in še malo ne mislita, da bi pohitela na varno...

Lavretka spet pogleda Krištofa z očmi, iz katerih žari cela duša: "Dragi moj, Krištof... ali si zares samo zaradi mene šel od doma?... Zakaj te potem ni bilo toliko časa nazaj?... Zakaj mi nisi takoj povedal, kdo si?"

"O ti dragi otrok", se ves srečen smehlja Krištof. "zato vendar, da bi ti pokazal, kako nedopevdljivo draga si mi. O ko bi ti vedela, koliko je vredna za me tvoja sladka, draga dušica! Vse sem zastavil zanjo. Življenje in kri in čast. (Dalje prihodnjič.)"

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri
Lienzu.